

חֲפֵשָׁת הַפְּסָח קָצֶרֶת וִימֵי הַחֲפֵשָׁה אֲפִלָּה פָּעָם לֹא מִסְפִּיקִים. שְׁנֵי מִכְתָּבִים עַל שְׁלֹחַנִי כִּכְרֵי יוֹתֵר מַחְדֵש יָמִים, וְאֵנוֹ עוֹד לֹא עֲנוֹתִי עַלְיָקָם. מִכְתָּב אֶחָד לִפְנֵי בְּמַעֲטָפה יַרְקָה. עַל הַבּוֹל רַאשׁוֹ שֶׁל קָנְדי. הַמִּכְתָּב הַזֶּה מִן הַחֲוֹרִים שְׁלַי. אִיךְ יָכְלַתִּי לְשַׁבַּח וְלֹא לְכַתֵּב לָהֶם? וְאֵנוֹ חֹזֵר וּקוֹרֵא אֶת הַמִּכְתָּב שֶׁל הַוָּרִי.

“יוסט הַיְקָר,

מַה שְׁלֹומָךְ? בְּפִסְחָה הַזֶּה עוֹד לֹא נָהִיה בִּיחָד, כַּאֲשֶׁר חָשַׁבָּנוּ, אֲבָל אָנוּחָנוּ אָוּמְרִים לְעַצְמָנוּ, שְׁיוֹסֵף שְׁלֹנָנוּ בּוֹדָאי מִצָּא בְּמִשְׁפָּחָה יִשְׂרָאֵל הַגְּדוֹלָה מִשְׁפָּחָה אַחַת, שְׁמֹזְמִינָה אָתוֹת לְהִיּוֹת יְחִיד בְּסִדְרַת הַפִּסְחָה. אָנוּחָנוּ שׁוֹלְחִים לְךָ בְּדָאָר מַעַט כְּסָף לְחָג וְאָנוּחָנוּ חֹשְׁבִים שְׁנוֹפָגָשׁ אָוֹתָךְ בְּיִשְׂרָאֵל בְּחֲפֵשָׁה הַגְּדוֹלָה בְּקִיןִין. לֹא יָדַעַנוּ קָדָם, אִיךְ לְנוֹסֵעַ לִיְשָׂרָאֵל. חָשַׁבָּנוּ לְנוֹסֵעַ בְּמַטּוֹס, אֲבָל אָנוּחָנוּ לֹא נָבוֹא בְּמַטּוֹס אֶלָּא בְּאַנְיָה. נְגִיעָה לְחוֹף שֶׁל חַוְּפָה. בְּחַוְּרָה לְאַרְצָות-הַבְּרִית אָפָּשָׁר שְׁנוֹפָט בְּמַטּוֹס. אָפָּשָׁר, שִׁיחָה כִּכְרֵי יוֹתֵר, כַּאֲשֶׁר נָבוֹא לִיְשָׂרָאֵל וְלֹא תַּהֲיָה עוֹד מִלְחָמָה. דָּרִישָׁת שְׁלוֹם לְמִשְׁפָּחָה כְּרָמִי, חָג שָׁמָח וְהַרְבָּת נְשִׁיקָות מְאָבָא וּאַמְּמָא שְׁלַח

וְהַגָּה הַמִּכְתָּב מַעֲזָרָא בְּמַעֲטָפה לְבָנָה. מִכְתָּב יִפְהָה בְּעַבְרִית. עַזְרָא לֹא לִזְמַד בְּאוֹנוֹבָרְסִיטָה, בְּכָל זֹאת כֹּתֵב הוּא יִפְהָה בְּלִי שְׁגִיאֹת, מִכְתָּבִים יִפְהָם.

אָסָוד לְחִכּוֹת עוֹד, אַנְיָ אַרְיךְ לְעַנוֹת עַלְיָהָם עוֹד הַיּוֹם. אֲבָל שְׁאֵלָה לֹא קָלָה לִי, לִמֵּי לְכַתֵּב קָדָם? מַעֲטָפה כִּכְרֵי מִצְאָתִי, אֲבָל לֹא אָגְרָת-אָנוֹר. לְשִׁלח מִכְתָּב בְּאַנְיָה לֹא כְּדָאי, מַיִּי יוֹדֵעַ מַתִּי גַּעַץ לְחוֹף נְיוּ-יּוֹרָק. אִם כֵּן לֹא אָכַתֵּב עַכְשָׁוֹ לְחֲוֹרִים שְׁלַי, אֶלָּא מַחר, כַּאֲשֶׁר

שעור עשרים ואחד: הבול על המעתפה

אֲקָנָה בּוֹלִים. אַכְתֵּב לְעֹזָרָא חֶבְרִי? כֵּן, לְעֹזָרָא אַנְיִיכְלָה לְסִפְרָה עַל
כָּל הַצָּרוֹת וְתִמְלָחָמוֹת שֶׁל הַסְּטוֹדָגִיטִים פָּה. אַסְפֵּר לוֹ, שֶׁלֹּא קָל
לַסְּטוֹדָגִיט עוֹלָה חֶדֶשׁ שָׁנָה רַאשָׁנָה. הַזְּרָדָתִי אֶת הַוִּילָנוֹת, הַדְּלָקָתִי,
אוֹר, שְׂמִתִּי אֶת הַבּוֹל עַל הַמְּעֻטָּה, כְּמַבְתֵּה אֶת הַכְּתָבָת שֶׁל עֹזָרָא,

ופתא מָה אַנְיִ שׁוֹמֵעַ, דּוֹפְקִים?
 פַּתְחָתִי אֶת הַדָּלַת, וְאֵת מַיְ אַנְיִ רֹאֶה? לְאָה, זַוְהָ וּמַאֲרֵ עֻזְמָדִים בְּדָלַת
 שְׁמָחִים וְצַוְחִיקִים וְאוֹמְרִים: אִם יִשְׂלַח זָמָן, יוֹסֵף, בּוֹא אַתָּנוּ!
 זָמָן אִין לֵי, אָבָל, כִּמְבוֹן, הַלְכָתִי אַתָּם...

גיטיות - פועל, עתיד - לוח ח

אתה גומך	הוא יgomך	אתה תגומך	מחר אוגמר
אתה גומך	הוא יgomך	אתה תגומך	מחר אוגמר
אתה גומך	הוא יgomך	אתה תגומך	מחר אוגמר

אַתָּמֹל לֹא כִּתְבָּהִי, הַיּוֹם לֹא כִּתְבָּהִי, אֲבָל מֵחֶר בּוֹדָאי אַכְתָּב. מַתִּי תָּגַמֵּר אֶת הַשְׁעוֹר? כָּبֵר גַּמְרָתִי אֶת הַשְׁעוֹר, הָנָה! פָּגַשְׁתִּי אֶת עֹזָרָא? עַזְרָא!

שָׁעַר עֲשָׂרִים וָאֶחָד: אֵם אֲשֶׁרֶת יְרוֹשָׁלַיִם

כל השפה העברית – שפה קלה, אבל קשה לדעת אותה בלי ללמד אותה.

אסור במקונית כתוב: אסור להוציא את הראש דרך המלון. – בעיר אסור לנסע מהר. – בערב אסור לנסע בלי אור.

מצא מצא מין את מינו. – ידעתי את הכתבת, אבל לא מצאתי את הרחוב. – אשת-חיל מי ימצא!

שכח אם אשכחה ירושלים – תשכח ימני!
לא זכרתי מה שהי, כי שכחתי את הכל.
כדיי כדי לשלם מהיר יותר بعد דבר טוב.
במעט אני קורא במעט טוב. – הבקבוק במעט מלא.

רשותה 21

כדיי	מציא	חוּף	מג'יע
א. דרישת-שלום	חור	מל'חמה	מכתב
ב. בחורה	שכח	שניאה	בול
ג. צרות	שמיע	ויקטו	מעטפה
ד. דופק	הרשה	מיין	כתבה
ה. הורד	אשלא	קיין	אניה
ו. אלא	במעט	אנאי	מטוס